

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUZO, MARIO

Nașul / Mario Puzo ; trad. de Beatrice Junona Tutunea. - București : Orizonturi, 2018

2 vol.

ISBN 978-973-736-380-0

Vol. 1. - 2018. - ISBN 978-973-736-381-7

I. Tutunea, Beatrice Junona (trad.)

821.111

Redactor: *Cassandra Enescu*

Corector: *Mihaela Enache*

Tehnoredactor: *Puiu Enache*

Coperta: *Puiu Enache*

Mario Puzo, ***THE GODFATHER***

© copyright 1969, MARIO PUZO

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

MARIO PUZO

NAȘUL

volumul 1

Traducere de **Beatrice Junona Tutunea**

Editura ORIZONTURI

Curs de apariție
la Editura Orizonturi:

1. Sicilianul
2. Cuzina, 2 vol.
3. Sub semnul războiului. Triumful
amoral al Bobby Kennedy, Jackie și Onassis
4. O istorie a războiului rece
5. Inițiere în misterele istoriei
6. Drama otrăvirilor
7. Asasinataia politică
8. Scriitorii în fața justiției
9. Dicționar de inteligențe

Ultime apariții:

- Viața mea, ce spectacol
de Cristina Stamate
- Păsările de Daphne Du Maurier
- Scrierea furată de Edgar Allan Poe
- Taina colubului de lemn de D.H. Lawrence
- Torenta, 5 vol. de A.M. Desmarest
- Viețile marilor compozitori, 3 vol.
de Harold C. Schonberg
- Florile războiului de Charles Exulstain

„În spatele fiecărei mari averi
sălășluiește o crimă“.
BALZAC

Capitolul 1

În sala de judecată nr. 3 a Tribunalului din New York, Amerigo Bonasera aștepta să i se facă dreptate. Să fie pedepsiți cei care o schinguiseră cu atâta cruzime pe fiica sa, încercând să o violeze.

Judecătorul, un bărbat cu trăsături izbitor de dure, își sumese mânecele robei, de parcă s-ar fi pregătit să-i snopească în bătaie pe cei doi tineri de pe banca acuzaților. Pe chip i se citea un dispreț suveran față de vinovați. Însă ceva anume trăda o notă de falsitate în toată această atitudine, deși, pe moment, Amerigo Bonasera nu ar fi putut spune de ce avea acest sentiment.

— V-ați purtat ca depravații de cea mai joasă speță, rosti judecătorul, cu asprime.

„Da, da,“ îl aprobă în gând Amerigo Bonasera. „Ca animalele. Ca animalele.“

Cei doi inculpați, cu frizurile strălucind de briantină, cu fețele dichisite mimând umilința, își plecară capetele, spășiți.

— V-ați purtat precum fiarele sălbatice din junglă, urmă judecătorul și aveți noroc că nu ați reușit s-o molestați sexual pe biata fată, că atunci v-aș fi trimis după gratii pentru douăzeci de ani încheiați.

Magistratul făcu o pauză, aruncă o privire furișă pe sub sprâncenele stufoase către fața palidă și încrâncenată a

lui Amerigo Bonasera, apoi își lăsă ochii peste un teanc de dosare. Se încruntă și înălță din umeri, de parcă ar fi rostit o sentință împotriva voinței sale.

— Dar pentru că sunteți încă atât de tineri și aveți cazirele nepătate până acum, pentru că proveniți din familii respectabile, iar legea, în nemăsurata sa îngăduință, nu caută în primul rând să dea frâu liber răzbunării, vă condamnă la trei ani de detenție în penitenciar, cu suspendare de pedeapsă.

Numai experiența celor patruzeci de ani de veghe lângă suferința rudelor celor decedați îl ajută pe antreprenorul de pompe funebre Amerigo Bonasera să nu își vădească deloc mânia și ura copleșitoare ce îl cuprinseseră dintr-odată. Frumoasa lui fiică zăcea încă în spital, cu maxilarul rupt prins în atâtea copci, iar aceste două animale rămâneau în libertate? Deci tot procesul acela nu fusese decât o farsă. Se uită la părinții scăpați de grijă, cum își îmbrățișau odoarele, plini de dragoste. Ah, Doamne, cât de fericiți erau, cum mai râdea inima în ei de bucurie acum.

Bonasera simți gustul amar al fierii năpădindu-i gâtul, apoi toată gura încleștată de furie. Își scoase batista albă și își acoperi buzele. Rămase pe loc împietrit, în vreme ce tinerii se îndepărtau nestingheriți de banca acuzaților, plini de ei, cu ochii senini, zâmbind fără nicio teamă și aruncându-i numai o privire, în fugă. Le făcu loc să se strecoare pe lângă el, fără să rostească niciun cuvânt, ținându-și în continuare batista curată la gură.

Părinții inculpaților, doi bărbați și două femei de o vârstă cu Bonasera, dar după haine părând americani stabiliți de multe generații, se uitară la el oarecum jenați, deși în ochii lor triumfa o stranie sfidare.

Răbufnind, Bonasera se rezemă de banca acuzații și strigă răgușit.

— O să plângeți voi mai târziu, cum am plâns și eu... O să vă fac eu pe voi să vă jeliți cum m-au făcut pe mine nemernicii voștri de copii.

Își duse batista la ochi, tremurând de plâns și de nepuțință. Avocații apărării, care încheiau cortegiul învingătorilor, își mână ră grăbiți clienții, acoperindu-i pe cei doi tineri care se repeziseră înapoi, parcă voind să își protejeze părinții. Un zdrahon de aprod se ivi imediat la capătul rândului unde stătea Bonasera, să îl oprească să facă vreun gest necugetat. Dar nu era nevoie.

În toți acești ani, de când trăia în America, Amerigo Bonasera crezuse în puterea legilor și a ordinii statului. Și o vreme o dusese bine. Acum însă, în mintea lui întunecată de mânie vedea doar cum cumpăra o pușcă și îi ucidea pe cei doi ticăloși. Se întoarse copleșit către soția lui, care încă nu înțelegea ce se petrece, și îi explică:

— Și-au bătut joc de noi.

Apoi tăcu, și în gând luă o hotărâre, fiind pregătit sufletește să plătească orice și oricât pentru răzbunare.

— Dacă vrem să ni se facă dreptate, trebuie să ne târâm în genunchi în fața lui Don Corleone.

*

* *

Într-un apartament decorat în culori stridente, dintr-un hotel din Los Angeles, Johnny Fontane își îneca gelozia în băutură, ca mai toți soții de rând. Răstignit pe o sofa roșie, bea direct din sticla de scotch, apoi își clătea gura cu apă rece dintr-o găletușă de cristal plină cu cuburi de gheață.

Era ora patru dimineța, iar el țesea tot felul de planuri la beție, cum să o ucidă pe ușuratică lui nevastă, când aceasta avea să se întoarcă acasă. Dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Era deja prea târziu ca s-o sune pe prima lui nevastă, s-o întrebe ce mai fac copiii, și, în plus, nu voia să se poarte ca un caraghios, telefonând vreunui

Re: prieten, mai ales acum, când steaua lui norocoasă începuse să asfințească. Odată, cu multă vreme în urmă, oricine ar fi fost încântat, măgulit, dacă Johnny Fontane ar fi telefonat la ora patru dimineața. Acum însă n-ar fi reușit decât să plictisească îngrozitor cu insistențele lui. Se luă chiar el în răs, gândindu-se că, pe parcursul carierei lui, scandalagiul Johnny Fontane fermecase unele dintre cele mai faimoase actrițe ale Americii.

Înfruptându-se întruna din sticla cu scotch, auzi în sfârșit cum se răsuțește cheia în broasca ușii, însă bău netulburat până ce ea intră în cameră și se postă în fața lui. I se păru minunat de frumoasă, cu chipul ei de înger, cu ochii ei violeți, atât de expresivi, și trupul subțire, delicat, dar cu forme desăvârșite. O sută de milioane de bărbați din toată lumea o adorau pe Margot Ashton. Și plăteau oricât s-o vadă pe ecrane.

— Unde mama dracu' ai fost până acum? o întrebă Johnny Fontane.

— Să mă regulez, răspuse ea calmă.

Numai că bărbatul nu era chiar atât de beat pe cât crezuse ea. Sări peste măsuța pentru cocktailuri și o înșfăcă de beregată. Dar în apropierea acelei fețe perfecte, a superbilor ei ochi albaștri-violet, mânia i se risipi ca prin minune și el deveni din nou neputincios. Femeia făcu greșeala de a zâmbi disprețuitor, și-atunci pumnul lui se încheștă îndată, gata să lovească.

— Nu în față, Johnny, gemu ea. Am primit un rol într-un film.

Râdea. El o pocni în stomac și Margot se prăbuși pe podea. Atunci Fontane se repezi asupra ei. Simți răsuflarea ei înmiresmată în timp ce femeia încerca să tragă aer în piept. O plesni cu sete peste brațe și peste coapsele mătăsoase, bronzate. O bătea așa cum făcea cu puștani obraznici, în urmă cu multă vreme, pe când era un adolescent, șmecher de New York, din cartierul Hell's Kitchen. O

pedeapsă dureroasă, dar care nu avea să se soldeze cu cicatrici urâte, dinți spărți sau nasul rupt.

Dar nu o lovea prea tare. Nu putea. Așa că ea chicotea, fără să-i pese prea mult. Rochia de brocart se desfăcuse și îi dezvelea coapsele lungi, iar ea îl îndemna zeflemitoare, printre hohotele de răs, nestăpânite.

— Hai, Johnny, ia-mă! Hai, intră în mine, doar asta vrei de fapt, nu?

Johnny Fontane se ridică. O ura pe femeia întinsă pe covor, și-ar fi zdrobit-o, dar frumusețea ei era un scut de neînving. Margot se rostogoli departe de el, apoi, cu un salt grațios, țâșni în picioare, înfruntându-l. Porni dintr-odată să danseze ca un copil, batjocorindu-l și cântând:

— Johnny nu mă bate niciodată, Johnny nu mă bate niciodată.

Apoi, cu o tristețe care parcă o făcea și mai frumoasă, îi spuse:

— Sărman nenorocit, mă plesnești ca pe un plod. Ehei, Johnny, ai să rămâi totdeauna același țărănoi și nătărău, până și dragoste te comporti tot ca un puștan. Tu încă ai impresia că amorul se face ca în leșinăturile alea de cântece pe care le balmăjești de când te știi.

Clătină din cap, îngăduitoare.

— Vai de tine, Johnny. Pa, pa, Johnny.

Intră în camera ei și închise ușa cu cheia.

Johnny rămase pe podea, ghemuit, cu fața în mâini. Se simțea copleșit de scârbă și disperare neputincioasă. Și, deodată, instinctul de conservare care-l ajutase să supraviețuiască în jungla Hollywoodului îl determină să pună mâna pe telefon și să cheme o mașină care să-l ducă la aeroport. O singură ființă de pe lumea asta putea să îl scoată din impas. Trebuia să se întoarcă la New York. Acolo avea să se ducă la unicul om de a cărui putere și înțelepciune avea nevoie și în a cărui dragoste putea încă să se încreadă. Acesta era nașul lui, Corleone.

Brutarul Nazorine, rotofei și rumen precum franzelele italienești pe care le cocea, încă pudrat din cap până în picioare cu făină, se încruntă furios la soția lui, la fiica lui încă minoră, Katherine, și la ucenicul Enzo. Îmbrăcat în hainele de prizonier de război, cu banderola înscrisă cu litere verzi, și Enzo era vădit speriat că în urma unui scandal i se putea face raport la guvernatorul din Long Island. Ca fiecare dintre cei câteva mii de prizonieri italieni care se angajaseră să muncească efectiv în economia americană, trăia cu frica permanentă că acea înțelegere putea fi anulată de către autoritățile americane. Așa că scena oarecum comică la care lua acum parte se transformase, pentru el, într-o problemă de viață și de moarte.

Nazorine îl întrebă amenințător:

— Ai îndrăznit să-mi dezonorezi cumva familia? Nu i-ai lăsat oare vreo mică „amintire“ fiicei mele, tocmai acum, când războiul s-a terminat și știi bine că America îți poate trage oricând un picior în fund, de să ajungi taman în căcăciosul ăla de sat sicilian în care tu ai făcut ochi?

Enzo, un tânăr foarte scund, dar robust, își puse mâna în dreptul inimii și spuse cu lacrimi în ochi, dar și jucând puțin teatru:

— Padrone¹, mă jur pe Sfânta Fecioară că n-am profitat în niciun fel de mărinimia dumitale. Eu unul o iubesc pe fiica dumneavoastră cu tot respectul. Și o cer în căsătorie cu tot respectul pe care îl merită. Știu prea bine că n-am niciun drept aici, ca orice cetățean, dar dacă or să mă trimită înapoi în Italia, n-am să mă mai pot reîntoarce nicicând în America. Și n-o să mai am prilejul de-a mă însura cu Katherine.

Filomena, soția lui Nazorine, încercă să pună lucrurile la punct:

¹ Stăpâne (ital.) – n.tr.

— la mai termină cu toată prosteala asta, se răsti la bărbatul ei cel îndesat. Doar știi și tu ce trebuie să faci. Lasă-l pe Enzo să rămână aici și trimite-l la verii noștri din Long Island, să stea acolo ferit.

Katherine plângea. Era deja o adevărată femeiușcă durdulie, urâtică și chiar începuse să-i crească o umbră de mustață. Era convinsă că nu ar mai fi găsit un bărbat mai chipeș decât Enzo, niciunul care să o pipăie cu atâta dragoste respectuoasă prin părțile cele tănuite ale trupului său.

— Am să plec și eu în Italia, țipă ea la taică-său. Dacă nu-l oprești pe Enzo aici, am să fug de-acasă.

Nazorine o privi cu tâlc pe fiică-sa. Mda, era cam „arzoaică“ fata asta a lui. O văzuse cum se împingea cu fundul în șlițul lui Enzo, când acesta se lipise de ea în trecere, ca să pună franzelele fierbinți, din cuptor, în navete. Păi da, până la urmă batonul fierbinte și vârtos al hoțomanului o să intre în cuptorul ei dogorind, dacă nu iau mai repede măsuri, gândi Nazorine, înnegurat. Enzo trebuie să rămână în America și să primească cetățenie americană. Dar acest lucru nu-l putea rezolva decât un singur om. Nașul. Don Corleone.

Toți acești oameni și încă mulți alții primiră invitații speciale la nunta domnișoarei Constanzia Corleone, eveniment care avea să se desfășoare în ultima sâmbătă a lunii august 1945. Tatăl miresei, Don Vito Corleone, nu-și uita nicicând prietenii și vecinii de altădată, deși în prezent trăia într-o uriașă casă luxoasă, în Long Island. Ceremonia în cauză avea să fie oficiată în această locuință, iar petrecerea urma să țină toată ziua respectivă. Fără îndoială, era un moment cum nu se putea mai potrivit pentru o astfel de ocazie. Războiul cu Japonia abia luase sfârșit,

Reașa că grija pentru viețile fiilor plecați pe front nu întuneca sufletele celor ce sărbătoreau. O nuntă era cel mai potrivit prilej de a-și da cu toți frâu liber bucuriei.

Astfel încât în acea sâmbătă dimineată, numeroșii prieteni ai lui Don Vito Corleone începură să sosească de la New York, pentru a-și dovedi respectul ce i-l datorau. Fiecare aducea câte un plic cafeniu, burdușit cu bancnote, nu cu cecuri. În toate plicurile se mai afla și câte un bilet care dezvăluia identitatea donatorului și dovada respectului său față de Naș. Un respect binemeritat.

Don Vito Corleone era cel la care alergau cu toții să-i ceară ajutorul și nimeni nu pleca niciodată dezamăgit. El nu promitea nicicând în van, nici nu se eschiva spunând că pe lumea asta nu depinde totul numai de el. Nu era neapărat nevoie să fii prietenul lui și nici măcar nu-l interesa dacă nu aveai cum să-i răsplătești bunătatea vreodată. Un singur lucru ți se cerea: tu, personal, să îi ceri să te accepte ca prieten. Și atunci, oricât de sărman și neînsemnat era solicitantul, Don Corleone lua asupra lui necazurile acestuia. Și nimic nu-i stătea în cale, pentru a împlini voia omului. Răspłata? Prietenia sinceră, respectuoasa adresare cu titlul de „Don“ și uneori cu apelativul mai intim – „Nașul“. Și, din când în când, numai pentru a-ți arăta stima, nu pentru a obține vreun favor, puteai să-i duci vreun mic dar – câțiva litri de vin de casă sau un coș cu taralles condimentate – special pentru masa festivă de Crăciun a Nașului. Era o chestiune de bun simț să îl asiguri că îi rămâi profund îndatorat, iar el avea dreptul de a apela la tine oricând, pentru a-ți răscumpăra datoria prin vreun mic serviciu pe care îl cerea.

În această zi mare, a nunții fiicei sale, Don Vito Corleone stătea în poarta casei sale de la Long Beach, pentru a-și întâmpina oaspeții, toți cunoscuți și de încredere. Majoritatea dintre aceștia îi datorau realizările lor în viață lui Don Vito și în aceste împrejurări fericite li se permiteau

să-l numească „Nașul“ pe față. Chiar și cei care serveau la masă erau prietenii lui. Barman era un vechi camarad al său, care oferise ca dar de nuntă toată băutura necesară, precum și serviciile lui specializate. Ospătari erau prietenii fiilor lui Don Corleone. Delicatesele aranjate pe mesele de picnic din grădină fuseseră pregătite de soția lui și prietenele acesteia, iar grădina de aproape jumătate de hectar fusese împodobită de amicele mireasei.

Don Corleone primea pe toată lumea – bogat sau sărac, faimos sau om de rând – cu aceeași afecțiune. Nu lăsa pe nimeni deoparte. Așa era felul lui de a fi.

Alături de Don Vito se aflau doi dintre cei trei fii ai săi. Cel mai mare, pe numele de botez Santino, dar strigat de toată lumea (mai puțin de tatăl său) Sonny, era privit chiar de către italienii vârstnici, dar cu mare admirație de către cei tineri. Sonny Corleone era un bărbat înalt dintr-o primă generație de americani proveniți din părinți italieni. Măsura aproape un metru optzeci, iar claia de păr cârlionțat îl făcea să pară și mai înalt. Fiecare trăsătură a chipului său de Cupidon trăda voluptatea, dar mai ales buzele senzuale, frumos arcuite, și bărbia rotundă, cu gropiță, dovedea o fire pătimașă, chiar prea carnală. Era puternic ca un taur și avea renumele unuia atât de dăruit de la natură, încât martira lui nevastă se temea de patul conjugal precum, demult, ereticii de rug. Se zvonea că pe când era puștan și frecventa bordelurile, chiar și cele mai ordinare și mai versate femei de stradă, după ce-i văzuseră cu privire și teamă imensul organ, ceruseră preț dublu.

La această petrecere, câteva tinere matroane, late în șolduri și cu gura cât roata carului, îl urmăreau cu priviri pofcioase și pline de speranță. Numai că acum își pierdeau vremea de pomană. Sonny Corleone, deși venise cu soția și cei trei copii ai lor, pusese ochii pe domnișoara de onoare a surorii sale, Lucy Mancini. Aceasta, în deplină cunoștință de cauză, ședea acum în grădină, la o

masă, îmbrăcată în rochia roz, așa cum se cuvenea, și cu o coroană de flori peste părul negru și strălucitor. Flirtase cu Sonny pe parcursul întregii săptămâni de pregătiri pentru nuntă și în acea dimineață, în timpul ceremoniei religioase, îl strânsese de mână, cu înțeles. Dar de-acum, ea, ca fată, nu putea îndrăzni mai mult decât atât.

Ei nu-i păsa câtuși de puțin că Sonny nu avea să fie nici pe departe atât de important precum tatăl lui. Sonny Corleone era puternic, era curajos. Era la fel de vestit, atât pentru inima sa mare cât și pentru sexul lui. N-avea darul tatălui său de a se coborî la nivelul oricui, ci dovedea un temperament coleric, care deseori îl împingea să judece greșit. Deși era de mare ajutor tatălui său în afaceri, mulți se îndoiau că el va fi numit succesorul acestuia.

Cel ce-al doilea fiu, Frederico, numit de prieteni Fred sau Fredo, era un tânăr pentru care fiecare italian se ruga sfinților să-l aibă în pază. Îndatoritor, loial, întotdeauna la dispoziția tatălui său, locuia încă împreună cu părinții, deși împlinise deja treizeci de ani. Era scund și voinic, nu atât de chipeș ca Sonny, dar avea aceeași figură de Cupidon, moștenită de toată familia, un coif de zuluși care-i încadra fața și buzele pline, arcuite. Gura lui Fred nu părea voluptuoasă, ci mai degrabă tăiată într-un chip de piatră. Singuratic din fire, se ținea după tatăl lui ca o umbră, fără să-i iasă nicicum din cuvânt și fără să-l necăjească vreodată cu aventuri scandaloase. În pofida tuturor acestor calități, nu posedea acea magnetică putere de atracție, acea forță animalică, atât de necesară unui conducător, așa că nici el nu era considerat un posibil șef al clanului.

Al treilea fiu, Michael Corleone, nu stătea laolaltă cu tatăl și cu ceilalți doi frați, ci se așezase la o masă ascunsă în cel mai ferit colț al grădinii. Dar nici acolo nu putea scăpa de ochii iscoditori ai prietenilor familiei.

Michael Corleone era cel mai mic dintre copiii lui Don Vito și singurul care refuzase tutela părintească

a însemnatului personaj. Nu avea acel chip plin, de Cupidon, al celorlalți frați, iar părul des și negru era aproape lins. Avea o piele măslinie, delicată, care ar fi stat minunat oricărei fete. Era frumos în felul lui, însă efeminat. Într-o vreme, tatăl său fusese de-a dreptul îngrijorat în privința bărbăției fiului său. Îngrijorarea se spulberase când Michael Corleone atinsese vârsta de șaptesprezece ani și avusese prima lui legătură amoroasă.

Acum, mezinul ocupase o masă în cel mai retras colț al grădinii, pentru a scoate în evidență ruptura dintre el și familie. Alături de el ședea o tânără americană despre care auzise toată lumea, din zvonuri, dar pe care nimeni n-o văzuse până în ziua respectivă. Bineînțeles, Michael trebuise să respecte conveniențele și s-o prezinte tuturor, inclusiv familiei. Însă familia nu fusese mai deloc impresionată. După părerea lor, fata era prea slabă, prea blondă, avea o față pe care se citea o inteligență prea ascuțită pentru o femeie și se comporta cu prea multă dezinvoltură pentru o domnișoară binecrescută. Numele ei le zgâria urechile cu rezonanța străină. Se recomandasă Kay Adams. Chiar dacă le-ar fi spus că strămoșii ei se stabiliseră în America în urmă cu două sute de ani și că numele ei era destul de des întâlnit, aceștia ar fi ridicat nepăsători din umeri.

Fiecare oaspete băgase de seamă că Don nu dădea prea multă atenție celui de-al treilea fiu. Michael fusese preferatul lui înainte de război și, în mod vădit, cel care urma să preia șefia clanului când va fi sosit momentul. Era înzestrat cu toată forța stăpânită și inteligența carismaticului său tată, cu instinctul înăscut de a se comporta și a acționa în așa fel, încât cei din jur n-aveau încotro și trebuiau să-l respecte. Însă când izbucnise cel de-al Doilea Război Mondial, Michael Corleone se înrolase voluntar în infanteria marină. Sfidase cu îndârjire ordinul expres al tatălui său când acesta se împotrivi.